

Sygn. akt: I C 365/23 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2023 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Anna Wołujewicz
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Daria Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2023 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w C.

przeciwko K. P. i T. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 365/23

UZASADNIENIE

Powód (...) sp. z o.o. w C. wniósł przeciwko pozwanym T. P., K. P., N. P. i Ł. P. pozew o zapłatę kwoty 10.819,82 zł. z ustawowymi odsetkami za opóźnienie. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwani zamieszkują lokal komunalny położony w C. przy ul. (...). i domagano się od nich zapłaty zaległości z tytułu czynszu i opłat eksploatacyjnych, zgodnie z przedłożonym zestawieniem. Powód wyjaśnił, że pozwani powstałych należności nie uregulowali i nie zrobili tego także mimo wezwania do zapłaty, nie odpowiedzieli też w żaden sposób na wezwanie, w związku z czym jego zdaniem pozew jest zasadny. Następnie powód wskazał, że domaga się płatności za odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu i opłat eksploatacyjnych za okres od września 2021 r. do kwietnia 2023 r.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2023 r. powód cofnął powództwo w przedmiotowej sprawie wobec Ł. P. i N. P.. W związku z powyższym postanowieniem z dnia 27 września 2023 r. Sąd Rejonowy w Człuchowie umorzył postępowanie co do ww. pozwanych.

Pozwani T. P. i K. P. nie złożyli odpowiedzi na pozew, pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, nie stawili się na rozprawie wyznaczonej na dzień 13 grudnia 2023 roku, nie złożyli w niniejszej sprawie żadnych wyjaśnień ani nie żądali przeprowadzenia rozprawy pod swoją nieobecność.

W dniu 13 grudnia 2023 roku Sąd wydał w sprawie wyrok zaoczny oddalający powództwo.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaznaczyć należy, że jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd na mocy art. 339 § 1 k.p.c. wyda wyrok zaoczny, przyjmując za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. W judykaturze utrwalony został pogląd, który nie jest kwestionowany również w nauce, iż przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia Sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Przepis art. 339 § 2 k.p.c. ustanawia domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczących okoliczności faktycznych w wypadku bezczynności pozwanego, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Domniemanie to dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe. Ten wyjątkowy przepis nie może być wykładany rozszerzająco. Zatem sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy w świetle przepisów obowiązującego prawa materialnego, twierdzenia powoda uzasadniają uwzględnienie żądań pozwu, w zakresie tym bowiem nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach. Negatywny wynik takich rozważań powoduje wydanie wyroku zaocznego, oddalającego powództwo (porównaj: wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 7.6.1972 r. III CRN 30/72, 31.3.1999 r., I CKU 176/97, 6.6.1997 r., I CKU 87/97, 15.3.1996 r., I CRN 26/96, 15.9.1967 r., III CRN 175/67, 18.2.1972 r., III CRN 539/71, Legalis).

Sąd nie może również przyjąć za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli budzą one wątpliwości. W sformułowaniu art. 339 § 2 k.p.c. mowa jest o przyjęciu za prawdziwe twierdzeń powoda, jeżeli „nie budzą one uzasadnionych wątpliwości co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy”. Uzasadnione wątpliwości mogą powstać w wypadku, kiedy twierdzenia powoda zawarte w pozwie odnośnie stanu faktycznego sprawy, są ze sobą sprzeczne, nie zawierają pełnego stanu faktycznego pozwalającego na rozstrzygnięcie sprawy, wskazują na brak legitymacji procesowej powoda lub pozwanego itp. (porównaj: komentarz do art. 339 k.p.c. pod redakcją Zieliński – system Legalis)

Ocena zgodności z prawdą twierdzeń powoda następuje na podstawie materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy. Nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem strony powodowej jest dołączenie do pozwu dowodów, które umożliwią Sądowi weryfikację twierdzeń pozwu pod kątem spełnienia przesłanek z art. 339 k.p.c. Z treści art. 3 k.p.c. wynika obowiązek stron i ich pełnomocników do przedstawiania dowodów istotnych w sprawie.

Podkreślenia wymaga fakt, iż to strona powodowa powinna udowodnić, że określona wierzytelność jej przysługuje, tym bardziej, że jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności, powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego, jak i jego wysokość. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów. Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29).

Powód w niniejszej sprawie przedstawiając stan faktyczny sprawy wskazał, że domaga się od pozwanych zapłaty **zaległości z tytułu czynszu** i opłat eksploatacyjnych zgodnie z przedłożonym przez niego zestawieniem, a następnie stwierdził, że domaga się płatności z tytułu **odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu** i opłat eksploatacyjnych. Do pozwu zostało dołączone zestawienie zadłużenia pozwanych za czynsz oraz odpady komunalne na kwotę 10.819,82 zł. oraz wezwanie do zapłaty z dnia 26 kwietnia 2023 r., w treści którego wskazano, że podstawą zobowiązania jest zobowiązanie wynikające z nakazu zapłaty i umowa najmu oraz przedłożono umowę najmu z dnia 15 stycznia 2008.

W związku z brakiem jednoznacznego sformułowania podstawy żądania, zdaniem Sądu brak było podstaw do ustalenia stanu faktycznego jedynie w oparciu o twierdzenia, które zostały zawarte w uzasadnieniu pozwu i przedłożone dowody. W ocenie Sądu na podstawie twierdzeń zawartych w pozwie nie jest możliwe ustalenie co jest podstawą powództwa. W ocenie Sądu nie budziły żadnych wątpliwości twierdzenia powoda, że pozwani zamieszkują lokal komunalny położony w C. przy ul (...). Brak jest jednak możliwości ustalenia czy pozwani zajmują przedmiotowy lokal na podstawie umowy najmu i z tego tytułu powód dochodzi należności tj. z tytułu czynszu, czy pozwani aktualnie zajmują lokal bez tytułu prawnego i w związku z czym powód domaga się odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu, czy też za poszczególne okresy domaga się zaległego czynszu, a za inne okresy domaga się odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu i opłat eksploatacyjnych.

Podkreślić należy, że powód jest podmiotem, który zawodowo zajmuje się działalnością gospodarczą i jest reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika. Obowiązkiem strony, na mocy art. 187 k.p.c., jest m.in. dokładne sformułowanie żądania oraz wskazanie faktów, na których opiera swoje żądanie zarówno pod względem podmiotowym jak i przedmiotowym.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 grudnia 2009 r. podane przez powoda okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie pozwalają na określenie podstawy prawnej, na której opiera się roszczenie powoda oraz reżimu odpowiedzialności pozwanego, a tym samym na zakreślenie ram sporu i kognicji sądu. Wskazane okoliczności faktyczne roszczenia są bowiem podstawą faktyczną uzasadniającą zastosowanie abstrakcyjnej normy prawnej, a proces stosowania przez sąd prawa polega na porównaniu ustalonego stanu faktycznego ze stanem faktycznym podanym w hipotezie określonej normy prawnej, tj. na subsumcji stanu faktycznego sprawy pod określony przepis prawa. Wskazany przez powoda, a następnie ustalony przez sąd, stan faktyczny determinuje zatem zastosowanie normy prawnej i dlatego jest tak istotny dla określenia zakresu poddania sprawy pod osąd sądu (por. uzasad. wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 11 grudnia 2009 r. V CSK 180/09) W ocenie Sądy nie budzi wątpliwości, że obowiązkiem powoda jest tak precyzyjne określenie podstawy faktycznej żądania, by można było jednoznacznie określić jaką ma ono podstawę prawną i z jakiego tytułu odpowiadają pozwani.

W związku z powyższym powód powinien sprecyzować żądanie pozwu w taki sposób aby nie budziło wątpliwości co jest podstawą powództwa, czy są to należności z tytułu czynszu, czy odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu.

Nie budzi wątpliwości, że inna podstawa prawna obowiązuje w przypadku roszczenia w przedmiocie czynszu, który stanowi wynagrodzenie z tytułu korzystania z lokalu na podstawie zawartej umowy (tj. art. 659 k.c., art. 669 k.c. w zw. z art. 680 k.c.), a inna podstawa prawna dotyczy roszczeń dotyczących odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu (tj. art. 18 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie k.c.).

W związku z powyższy w ocenie Sądu brak było podstaw do jednoznacznego określenia co jest podstawą żądania przedmiotowego powództwa, w związku z czym pozew należało oddalić.